

a.tolmos

ENTREVISTA
EXCLUSIVA PER
AT-NET

AT-Net estrena web amb la publicació de la primera entrevista a A.T.

En un tranquil·la tarda de juny ens desplaçem a l'estudi de l'Antoni Tolmos en el municipi Lleidatà d'Alpicat. Allí ens espera l'Antoni acompanyat d'en Santi Serrano, manager i director d'Harmonic Management.

AT-net: Els temes de Sons de Ciutat. Triar-ne alguns, els més representatius i explicar com neixen, com maduren... en què t'inspires? què vols transmetre?

Antoni Tolmos (AT): Si hagués de triar un dels temes, potser triaria *Sons de Ciutat*. Perquè, segurament es deu notar que en els discs, sobretot els de Piano Solo des de *Silencis*, tinc marcats 2 o 3 tipus d'estils i el que faig es compondre obres en funció de cada

un d'aquests estils. Per exemple, el que al CD *Silencis* era el tema *Plors*, doncs al *SdC* és la *Dansa en Sol m*, per exemple, com a format de lament flamenc... i el que és el *Per Sempre* al CD *Silencis*, és el *Com un nen* al *SdC*. El primer tema del CD *Silencis*, *Dream of me*, correspondria al tema *Sons de ciutat* del *SdC*, etc.

En el tema *Sons de ciutat*, hi ha llenguatge jazzístic, però molt balada (del meu estil), amb moments molt lírics i no tan jazzístics. *Dream of Me* i *Sons de ciutat* tenen això. Són obres que m'agraden com a primers tracks

perquè no estàs ensenyant totes les cartes, no estàs ensenyant que després faràs flamenc, no estàs ensenyant que després faràs un rotllo més "poppero" com en *Com un nen*. Estàs mostrant un format molt neutre, una balada-jazz molt lírica que tampoc defineix el que vindrà després. Si comences el disc amb el tema *dansa en sol m*, qui l'escolta, en un primer moment podria pensar que és un disc de música clàssica, amb repertori tipus *Granados* i tal, però clàssic més aviat. Si poses *Com un nen*, podria semblar que és un disc amb temes molt comercials i moderns.

perquè AT toca el
piano?

AT: Doncs li va anar d'un parell d'hores que fos guitarrista. Jo, quan hem vaig apuntar al conservatori, primer vaig fer l'ingrés, primer i segon de solfeig sense fer cap instrument... Quan ja feia tercer, em van dir "has de fer algun instrument..." i el meu pare va dir, doncs faràs guitarra. Ell la tocava, a casa en teníem una i jo de vegades la rascava i tal... i recordo que el mateix dia que a la tarda havia de començar guitarra (ja estava matriculat), el meu pare va dir, "no, potser que facis piano".

AT-net: Fins al moment ja són 4 els treballs discogràfics (*Cristall*, *Silencis*, *Blanc* i *Sons de Ciutat*). Ens podries explicar com veus ara cadascun d'aquests treballs ja realitzats? Algun aspecte destacable de cada un?

AT: *Cristall* és un disc que havia de ser el primer, això està clar, però que ara amb el temps també he vist que no corresponia molt al que jo sabia fer en aquell moment. El primer cop que graves tens una incertesa del que serà això de gravar, llavors vas a assegurar: les obres són molt planes, no hi ha excessos, no hi ha riscos... a banda que el llenguatge potser és extremadament líric i comercial. Va resultar un CD que tot just d'haver-lo gravat, jo ja tocava molt diferent.

D'això la prova és que a *Silencis*, que va ser un any i poc després (no massa més tard), ja va ser totalment diferent. Sembla que de *Cristall* a *Silencis* hi va haver un salt en el temps molt més gran del que realment hi va haver.

Silencis és un disc que no vull dir que és del que n'estic més content, però si que crec que és un gran disc, amb un so molt autèntic, molt pur. Hi ha aquella barreja entre controlar molt i deixar-te anar.

HM: *Silencis* també va ser moment en què es van començar a fer les coses d'una mane-

ra determinada, plantejar les tasques amb un segell com Harmònic Management, una manera de funcionar a nivell d'organització, artístic, de gestió i tot i això també és com una espècie de refundació, i va ser un treball en què vam estar tots molt a sobre, i en el resultat es nota. L'estètica, les condicions de gravació, realment el resultat és molt bo.

AT: Tot això es va notar molt, i és un disc que per a molta gent continua sent el que més agrada.

Blanc, estèticament, va ser la contraposició a *Silencis*. *Silencis* era molt intimista, fins i tot jo hi tinc una visió fosca, el disc és en colors grisos, era de nit. En canvi, *Blanc* és un disc molt positiu a nivell d'esperit, un dia algú em va dir que "era com un tractament per pujar l'autoestima", hi ha molta llum a *Blanc*, musicalment és molt viu. I la idea va ser aquesta, la idea de fotografia, la llum, la idea de posar més músics, cordes, percussions... més "pel·liculeros" ... i jo n'estic molt content encara que el vaig patir molt, perquè el vaig gravar aquí, al meu estudi. Llavors és fer de tècnic, de pianista i de tot... de coordinar a la gent, gravar, fer venir als músics. Tot això va ser molt *estressant*.

A tall d'exemple, quan estava masteritzant (vaig fer còpies de seguretat de tot), en el tema "nit a paris", la balada amb trompeta, a la taula no sé què li va passar que van començar a sortir tracks d'un altre tema... unes suors fredes! sort que abans de començar havia fet còpies de seguretat de totes les pistes netes, per si passes això... Evidentment vaig haver d'esborrar tot el tema, tornar a instal·lar les pistes netes que tenia i tornar a barrejar. Però és clar, tot això

es tradueix en una tensió acumulada que em va fer dir: "no vull tornar a gravar d'aquesta manera".

D'altra banda, també n'he d'estar més orgullós, perquè me'l vaig gravar jo, el vaig masteritzar... i va sortir el CD d'aquí per anar a fàbrica.

Sons de Ciutat està molt bé (què diré jo, no?), estic molt content de les obres i la forma d'interpretar-les. És un CD molt més madur. I la gravació, amb el David Casamitjana a Rosazul Barcelona, va ser una meravella.

AT-net: I ara has saltat al concert en DVD, amb la gravació de *SdC*. Què tal l'experiència? Millor o diferent?

AT: Diferent i jo crec que millor. Clar, el Dvd del *SdC* s'ha gravat quan jo aquest repertori ja el tinc molt rodat en concerts. Això ha permès, per exemple, poder gravar totes les obres de dalt a baix d'una tirada, sense parar. Aquest, era un repte important, perquè t'estaven gravant 3 càmeres a la vegada, i editar talls de temes hagués estat impossible. A més em vaig trobar molt a gust tocant, molt bé... amb el "*morbillo*" de mirar a la càmera. Tot plegat em va fer pujar l'autoestima. El bonus track és una improvisació de la "cançó del lladre", que tot i tenir l'estructura definida, no l'havia preparat molt, doncs volia improvisar-la. Vaig quedar també molt content.

AT-net: Dins dels teus "incondicionals", és prou sabut que n'hi ha força que són pianistes, i que et reclamen sovint més partitures... quan podem tenir edicions dels nous temes, entre les nostres mans ?

AT: Hi ha una edició pendent, de DINSIC, que encara no sabem molt bé quan sortirà, esperem que a partir del setembre 2006. És el més immediat. Són 4 obres noves, molt senzilles, per a grau elemental i on s'inclou el tema "no sé com dir-t'ho" del CD *Blanc*. De la resta, doncs... primer és saber quina vull escriure... no descarto que m'hi posi. A més, ara que ja he acabat el doctorat, estic tenint temps per fer-ho... i per decidir quina. Potser podríeu fer una enquesta a AT-Net i veure quina te més quorum.

De fet, és el que diem, t'acabes de vent als que volen la partitura perquè la tocan, perquè la compraran. És molt lent escriure, tremendament lent... i més quan escrius tipus escriptura clàssica, on s'escriu tot, tot, tot.

AT-net: Coneixes el CD "Diàlegs" d'en Manel Camp...? Creus que algun dia podem escoltar un AT a 4 mans o a 2 pianos? Hi has pensat, t'agradaria?

AT: Home... a 4 mans jo sol, no (ja,ja,ja). No sé... si fes quelcom amb algun altre pianista hauria de buscar amb qui a mi m'aporti però jo també li aportí a ell. Hauria de tocar amb algú que realment tingués alguna cosa que ens fes créixer als dos.

AT-net: Anteriorment hem citat a Manel Camp... ens podries dir quines creus que han estat les teves influències musicals més decisives?

AT: Home... Manel Camp em va marcar molt el canvi... fins anar amb ell, tocava les meves coses, improvisava, jugava amb els acords i tal... però volia que algú em digués primer si tot allò que estava fent anava bé o no (perquè tu no ho saps mai) i segon que ho posés al lloc... és com tot: "està bé, però ho vols fer que soni professional?... doncs anem a treballar!". Crec que això en Manel Camp ho va aconseguir, perquè és una persona que transmet, que comunica, amb un bon rotlló impressionant i que en sap molt. I sobretot a nivell de gust, perquè arriba un moment que les notes són les mateixes per tots i els acords són els mateixos per tots... després has de dir quelcom original.

I a part d'en Manel Camp, doncs no massa més... el que passa es que jo de pianistes n'escolto, però tampoc no en excés, perquè

sinó caic molt en la còpia. I sobretot el que escolto és altres tipus de música, que després trasllado al piano a la meua manera... per exemple, escolto molt flamenc i ho trasllado al piano, escolto molt pop, molt rock, i ho trasllado al piano... més així que no pas escoltar només pianistes.

A nivell de musicalitat i tècnica pianística la persona que realment m'ha marcat és la Margarida Serrat que és a qui dec totes les coses bones que em passen amb el piano.

AT-net: Per quan una conferència sobre la improvisació al piano a Lleida, com la que vas realitzar a Praga el passat mes d'abril?

AT: No ho sé. En aquesta conferència vaig desenvolupar el tema central de la Tesi Doctoral que he acabat recentment. Ara potser redactaré articles, per publicar en revistes especialitzades. També tinc previst extreure'n un mètode per aprendre a improvisar al piano.

AT-net: Parlem ara del darrer projecte de la factoria Tolmos: AT-Trio. Que vas sentir en finalitzar Ísara, el primer tema d'At-Trio el passat 9 de juny?

AT: Doncs vaig sentir que en aquell moment l'ambient estava molt fred i que hi havia molt soroll a la sala. Estic massa acostumat al silenci dels auditoris. En acabar Ísara, vaig pensar doncs bé, estem sonant, estem tocant, estem a gust, el caliu arribarà.

HM: Totalment d'acord. De fet, és un tema que no és per començar a dalt de tot, és començar dient, bé, anem a tocar... hi va haver gent que potser la va agafar una mica freda. També es nota molt al segon, en fer "dins un núvol", també... entre cançó i cançó es nota fredor. Jo penso, que aproximadament després de Meida, va ser on es va notar una bona resposta per part del públic.

AT: De totes maneres, això la veritat és que ho tinc molt calculat. Jo, el fet que hi hagi una resposta freda al primer tema, és sempre normal. Això passa tocant sol, tocant a Trio, toca el que vulguis.

L'ordre dels temes, estava *calculadíssim*... fins i tot quan els vaig compondre durant aquests 3 o 4 mesos, ja tenia al cap el que "ha de passar en una hora". El que feia era anar omplint amb temes. Deia: aquí he de fer un tema, amb aquesta textura, amb aquest *tempo*, amb aquesta "castanya", perquè anirà al minut 20 o anirà al minut 30... tot *calculadíssim*. I "Patio de Luces", estava posat on havia d'anar, i això fa que hagi de fer "Ísara", un tema perquè el públic digui "mira, ja ha començat!". "Dins un núvol" perquè el públic el coneix, i llavors l'estàs fent entrar una mica més... i a partir d'aquí doncs... "Meida" és un

tema bastant potent, però no tant potent com el que pot ser Patio de Luces... amb el qual no agafava el paper de "tema potent". Estava tot molt estructurat i per això la resposta freda inicial del públic era normal... ja estava pensat així. Jo entenc sempre la evolució d'un concert com una línia ascendent, que es manté al punt màxim i després baixa una mica. Per exemple, després de "Patio de Luces", jo faig baixar totalment la dinàmica, i llavors és quan el públic t'escoltarà. I la idea aquesta de crear aquest caliu com per que t'escoltin la "noteta" aquella és el que persegueixo en tots els concerts. No hi ha res per casualitat, jo almenys ho entenc així. I de moment aquest tipus de pensament unitari del concert, tant amb els de piano sol com amb grup, funcionen. El públic va pujant amb tu.

HM: Una qüestió una mica més tècnica... quan penses en això, amb aquest guió i amb aquest ordre de peces i tot, fins i tot tens en compte el tema de les tonalitats i tot això?

AT: sí, és clar. 2 temes amb la mateixa tonalitat seguits no funcionen. Haurien de ser molt diferents... el tempo i tot com per que es noti. Aquest també es l'avantatge de compondre pensant en una unitat.

la darrera creació d'AT:

Antoni Tolmos Trio

El tema Bisera

Això ve, perquè al concert de **Blanc** vàrem fer aquest tema, una versió amb cordes, més curta, més light, però el vaig escriure ja que necessitava un bis amb aquesta textura, una mica més pujat. Aquest tema va acabar posant-se a la llista com "bis" no tenia títol.

A l'Auditori CajaMadrid de Barcelona, el vàrem tornar a fer en una versió una *miqueteta* més llarga... seguia sent el bis. I ara, finalment quan el vaig tenir que haver de registrar, doncs li havia de donar un nom, i llavors va ser "Bisera", de bis.

El tema Ísara

Ísara, és "ara sí" (al revés). Això ve perquè la melodia d'aquesta obra, és un tema que vaig estar a punt de gravar-lo a **Silencis**, i no el vaig gravar. Vaig estar a punt de gravar-lo a **Blanc** i no el vaig gravar, i a **Sons de Ciutat** tampoc el vaig gravar... i ara sí! És un tema que com a piano sol, no em funcionava perquè es molt rítmic, no encaixava per a res en cap dels CDs. Ara al trio, vaig dir, "ara sí".

AT-net: Hem parlat del més nou d'AT... ara toca mirar enrera: perquè AT és pianista? Quina és la historia que hi ha darrera?

AT: Doncs li va anar d'un parell d'hores que fos guitarrista. Jo, quan hem vaig apuntar al conservatori, primer vaig fer l'ingrés, primer i segon de solfeig sense fer cap instrument... Quan ja feia tercer, em van dir "has de fer algun instrument..." i el meu pare va dir, doncs faràs guitarra. Ell la tocava, a casa en teníem una i jo de vegades la rascava i tal... i recordo que el mateix dia que a la tarda havia de començar guitarra (ja estava matriculat), el meu pare va dir, "no, potser que facis piano".

AT-net: De totes les obres, quines han sorgit de moments especialment tristos i quines dels moments més alegres i feliços? (títols) Quin moment feliç destacaries?

AT: Per sort, no crec que em surtin millor ni pitjor quan estic trist. Quan toco, m'evadeixo molt de tot. No n'hi ha cap que sigui conseqüència directa d'un moment trist o feliç. "No se com dir-t'ho" va ser una cançó que vaig dedicar a la meua iaia, li vaig gravar i li vaig regalar. I després la vaig gravar per al CD *Blanc*. Potser es l'única que l'associa a "quelcom més". Sovint, molts títols els he de posar quan vaig a registrar el tema.

Jo tinc un paperet en blanc aquí a sobre del piano, potser poso 1, 2, 3, 4, ... 10; els 10 temes d'un disc. Si estic creant un tema en mi major, poso Mi M i al costat, quan ja veig que aquest tema m'està agradant i no vull que se m'oblidi, apunto les 3 primeres notes de comença, però no amb pentagrama, amb lletres: "mi, fa #, sol #" i ja està. I això és el que hi ha fins el dia que vaig a gravar el disc.

A veure, és veritat que quan estàs tocant una obra, tu estàs vivint unes sensacions que et fan pensar en alguna cosa, jo crec que sí, però el que passa es que no ho materialitzo en paraules. El "pensa un desig", realment és de pensar un desig, és com un tema amb una melodia que il·lusiona molt, que tens aquella il·lusió per quelcom, molt dinàmica, molt viva, molt potent, vull aconseguir no sé què... i de fet, acaba amb un acord penjat, al aire, com dient "penses el desig" i quan es compleixi llavors aquell acord es resoldrà en la teva ment.

AT-net: Un dia en la vida de l'AT: Tenim la vessant docent a la Universitat de Lleida, i la vessant artista/compositor davant el seu piano de cua. Què en destacaries de cadascuna i amb quina et sents més a gust?

AT: Amb les dues. Jo fent classes m'ho passo de *conya*. M'agrada *moltíssim*... a més, ara els tipus de classe que faig són molt gratificants... són gent gran, que està allà perquè vol, són músics pràcticament tots... llavors hi ha un *feed-back* molt *guapo*. I també n'aprens molt, perquè una cosa l'aprens quan l'ensenyes. Em costaria molt imaginar-me sense fer classes d'aquestes. Les classes et donen seguretat, una oportunitat d'afiançar-te en tot el que estàs fent tu, perquè tens sempre l'aprovació de l'alumne, i amb alumnes universitaris és segur que t'aproven o no t'aproven... no van amb *tonteries*, i això m'agrada molt.

I la part meua, doncs també la necessito. Necessito tenir el meu temps per tocar, per agafar la guitarra, per posar-me a l'ordinador, per muntar alguna cosa... i després ja necessito sortir perquè em torno boig, perquè se'm tira això a sobre. Perquè és clar... "és que avui he de compondre"... t'hi poses, t'assentes, comences a xafar notes... i no surt res. Llavors vaig a fer esport... no hi ha un dia igual en aquest sentit.

AT-net: "Quan penso en tu" i "Encara hi penso"... dues obres compostades amb 4 anys de diferència. Podríem dir que és un mateix tema escrit en dues parts?

AT: Quan abans treballava en Conservatoris feia classes de llenguatge musical, no de piano. Això és perquè va arribar una dia que no volia que el piano m'amargués la vida, fent classes. Jo tinc el *mono* continu de tocar. I en les classes de piano l'alumne toca i tu mires. I generalment no són molt agradaes i això em consumia. Va arribar el dia que vaig

decidir que volia fer classes de llenguatge musical ja que em permetien tocar molt, per acompanyar les lectures... o quan estaven fent un exercici teòric o un anàlisi d'interval, jo mentre estava al piano i tocava... i aprofitava per compondre. El "quan penso en tu" era una obra que començava a remenar una mica, i recordo que estava al conservatori de Reus, i durant la classe l'estava tocant. Els alumnes em preguntaven "què és això que toques?", o "tornar a tocar allò de l'altre dia"... i un dia, un alumne em va dir "aquesta cançó, quin és?", em va dir que li suggeria un títol: "quan penso en tu": i el vaig apuntar. I el "Encara hi penso", sí que va una mica relacionat, perquè són 2 temes amb una certa similitud harmònica, estructura... potser sí que és la segona part.

AT-net: Mirem cap al futur, què et veus fent d'aquí 20 anys?

AT: Home, d'aquí 20 anys... si Déu vol potser estarem parlant de molts discos, si ara en tinc 4, potser estarem parlant de 15 CDs. Crec que hauré gravat molt perquè gravar, a part de que és una necessitat, també és donar forma definitiva a les creacions, que sigui un producte que la gent pugui tenir, pugui sentir. Una cosa no l'has acabat, si no n'has fet una edició.

En el futur més immediat, després de l'experiència del trio, muntaré alguna cosa per orquestra clàssica. Sempre tinc al cap un concert per a piano i orquestra. Al cap tinc més o menys idees. Ara falta posar-m'hi, temps.

També em veig muntant algun disc per algú com a arranjador per algun cantant. No estic pensant en 15 discos de piano. I seguint fent classes, segurament, molt a gust, i de fet, no demano més. El que jo estic fent ara és fantàstic.

També sóc conscient, que amb el tipus de producte que faig, tampoc pots pensar en molt més, no pots pensar en un èxit molt més comercial. A no ser que un dia, un tema teu te l'agafin per un anunci de la BMW o t'agafa un Almodóvar i la pel·lícula aquella va

als Oscar, i tu estàs allà... a veure, el que està clar que aquestes coses et poden passar, en tant que estàs en un circuit on aquestes coses succeeixen... però tampoc canviaria massa la meua vida. No hi crec en això.

AT-net: Quin és el teu seu somni a nivell musical? arranjat la música d'algún famós (tipus Serrat)?, o potser fer un disc amb algú molt conegut i al que admiris molt (tipus Alejandro Sanz)? Has pensat mai en muntar una acadèmia de músics i que aquesta arribi a ser molt famosa ?

AT: Muntar una acadèmia de músics, i que arribi a ser molt famosa, només pot respondre a un moment mediàtic molt bèstia com per exemple els profes d'*Operación Triunfo*, que tenen la tirada de la *tele*. No m'hi veig muntant una acadèmia.

Tota la resta, doncs evidentment m'agradaria arranjat un disc del Serrat, del Serrat o del que en el seu moment toqui generacionalment, perquè entenc que sóc d'una generació on estan pujant cantautors amb molt futur. El que m'interessa és que generacionalment ens entenguem, dins de 20 anys el Serrat sigui aquell i el Kitflus sigui jo.

AT-net: Ja que ens hem endin-sat una mica en la vessant més personal d'AT, que en penses de com està el *mundillo* discogràfic, en concret amb la pirateria?

AT: Doncs mira, hi ha una cosa molt certa, des que hi ha pirateria, internet i tot això, els productes minoritaris, que són el 95% dels que es fan, tenen molta més projecció. Perquè ara et poden sentir per internet a qualsevol punt del planeta. Pots distribuir la teua música... no guanyaràs un *duro*, però abans tampoc, en canvi tens molta més projecció.

I amb la pirateria, tens temptacions de pensar: "tan debò hi hagin 10.000 còpies pirates del meu CD voltant". Perquè posats a que no guanyariem ni d'una manera ni de l'altra, almenys la gent pot escoltar la teua música.

També ha fet que baixin els preus dels discos, que les discogràfiques plorin una mica... això ha provocat coses bones. Però al final de tot, tots perdrem si no hi posem remei de veritat. El que hi ha és una crisi de format, però no una crisi de música, perquè ara és quan més música es fa: tothom grava, edita, distribueix, tothom penja cançons seves a internet. La eina física que era el CD, que era el que et lligava a una discogràfica està desapareixent, perquè ara la música es baixa d'internet i això no té control fàcil.

El problema és que si hi hagués una distribució realment eficaç i bona... per exemple, jo ho comparo amb les sabates. La majoria ens comprem 3 o 4 parells de sabates a l'any: uns més i uns menys. Si fessis la mitja, més o menys tothom també es compra 3 o 4 CDs a l'any, com a mitja. En canvi, de sabateries a Lleida potser n'hi ha més de 100 i de botigues de CDs n'hi ha 1 o 2... que passa aquí? Si tu tinguessis 60 botigues de discos amb tota l'oferta possible, no caldria recórrer a la pirateria. I també que les sabates són una necessitat per caminar, i la música és cultu-

ra... i pagar per la cultura... a la gent li costa molt.

AT-net: Parlant dels futurs projectes. És veritat el rumor del MUSICAL ?

L'any vinent es celebra el 10è aniversari de l'escola L'Intèrpret de Lleida i m'han encarregat un musical de teatre. Un musical per a tota la Big Band de l'escola. El llibret és d'en Ramon Molins. Els rumors són certs.

AT-Net

Portal Oficial dels Seguidors d'Antoni Tolmos

i per finalitzar l'entrevista... 10 Preguntes curtes:

1. Sobre quines tonalitats et trobes més a gust tocant/composant?

AT: No t'ho sabria dir... intento variar continuament. Majors si vols, m'atreuen més.

2. Nom de tres músics catalans que més admires.

AT: Serrat, com a artista. Manel Camp com a pianista. Amargós, pel complert que és.

3. Quin és l'instrument que et faria abandonar el piano per posarte a estudiar-lo i dominar-lo?

AT: La guitarra.

4. Tens alguna "mania de músic" que es pugui confessar?

AT: Que jo sàpiga no... el que tinc clar és que el dia que he de fer un concert, no puc tocar més de 10 segons de una obra abans del concert, perquè em desgasto totalment. Perdo molta adrenalina. Per la resta... no sé, bé: ha de ser un piano de cua, això sí.

5. Mozart o Schumann?

AT: Mozart

6. Bach o Granados?

AT: Granados, però perquè és de Lleida... perquè Bach ...

7. Què prefereixes... un trino o un arpeggiat?

AT: Un Arpeggiat

8. Salsa, tango o jazz?

AT: Fusió de tots: tango a ritme de jazz salsero, no?

9. Les síncopes, que són bastant presents en la teva música... què tenen d'especial?

AT: Es que en realitat no són síncopes en el sentit clàssic. La síncopa moderna és una manera de caminar amb la música, estàs anant a un ritme que és síncopat. La síncopa és la essència de la música moderna. És el que fa que camini tot sense necessitat de fer una cosa molt marcada... està caminant. La síncopa és un accent que cau en un moment on no hi ha base, i això et provoca aquesta mena de navegar que fa que el cos es mogui.

10. el virtuosisme, millor a la mà dreta o l'esquerra?

AT: Els pianistes, a la llarga, acabem tenint les dos mans molt desenvolupades, perquè treballes per separat. Jo curiosament sóc esquerrà (d'escriptura), però pel fet d'haver estudiat piano crec que ara, fins i tot, sóc ambidextre: jo escric amb l'esquerra amb el llapis, però a la pissarra, escric amb la dreta. M'han dit moltes vegades que es nota que sóc molt clàssic tocant, perquè treballo molt la mà esquerra. Però evidentment, la mà em va més ràpida, clar.

crèdits:

entrevista realitzada per AT-Net

el nostre portal:

www.atnet.tk

escriu-nos:

atnet.info@gmail.com

web oficial AT:

www.antonitolmos.com

Gràcies a Antoni Tolmos per la seva generositat i vinculació amb el portal AT-Net

Fotografies SdC: David Garsaball

ESTUDI ANTONI TOLMOS

JUNY 2006
ALPICAT, LLEIDA